

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mg. Josefem Strakou ve věci

žalobce: **Ing. M. K., Ph.D.**
bytem X

zastoupen advokátem JUDr. Františkem Schulmannem
sídlem Valentinská 92/3, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2023, č. j. 081539/2023/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. V této věci je podstatou sporu rozsah plné moci a od toho se odvíjející akceptovatelnost omluvy učiněné zmocněncem v rámci nahlížení do spisu.
2. Žalobce byl obviněn z přestupku, který spočíval v překročení nejvyšší dovolené rychlosti při řízení motorového vozidla. Řízení o přestupku vedl Městský úřad Říčany, který ve věci nařídil ústní jednání. Poprvé nařídil jednání na termín 8. 3. 2023, avšak na základě písemné

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

omluvy žalobce jej odročil na nový termín 12. 4. 2023. Téhož dne přišel na základě plné moci nahlížet do spisu žalobcův zmocněnec J. K., a téhož dne také proběhlo ústní jednání v nepřítomnosti žalobce s tím, že se bez náležité omluvy k jednání nedostavil. Po provedení ústního jednání vydal Městský úřad Říčany dne 21. 4. 2023 rozhodnutí pod č. j. 96812/2023-MURI/OPE/1124 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“), jímž shledal žalobce vinným, že dne 19. 8. 2022 ve 20:21 hodin na dálnici D1 ve směru jízdy na Prahu v úseku 7 km při řízení motorového vozidla M. RZ X jel rychlostí nejméně 154 km.h⁻¹ (při odečtu možné tolerance 3%), ačkoliv v daném místě byla nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 130 km.h⁻¹, tedy při řízení motorového vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost nejméně o 24 km.h⁻¹, čímž spáchal z nedbalosti přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), za což mu uložil správní trest pokuty 2 000 Kč včetně paušální náhrady nákladů řízení 1 000 Kč. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž především namítal, že v době konání ústního jednání byl na vyšetření CPM a proto prostřednictvím svého zmocněnce učinil řádnou omluvu, která měla být akceptována. Tuto svou odvolací námitku podpořil hojnou citací z judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) a z komentářové literatury. Žalovaný však rozhodnutím ze dne ze dne 19. 6. 2023, č. j. 081539/2023/KUSK (dále jen „**napadené rozhodnutí**“) odvolání žalobce jako nedůvodné zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný sice nepolemizoval s tvrzením žalobce o vyšetření na CPM, vyšel však z úvahy, že plná moc udělaná J. K. opravňovala pouze k nahlížení do spisu, ale neobsahovala zmocnění k učinění omluvy z ústního jednání. Ani ze záznamu o nahlížení do spisu nevyplývá, že by zmocněnec při tomto úkonu nějakou omluvu učinil. Nešlo proto vycházet z toho, že by žalobce učinil řádnou a včasnou omluvu z ústního jednání nařízeného na 12. 4. 2023, které proto mohlo proběhnout i v jeho nepřítomnosti, jak umožňuje § 80 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v rozhodném znění (dále jen „**přestupkový zákon**“). V předvolání k tomuto ústnímu jednání přitom bylo uvedeno, že budou-li v jeho závěru shromážděny podklady pro vydání rozhodnutí, bude věcně rozhodnuto bez dalšího poučování podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“). Žalobcem navrhovaný svědecký výslech zmocněnce J. K. žalovaný vyhodnotil jako nadbytečný, neboť nedostatečnost oprávnění k učinění omluvy je patrná z rozsahu plné moci.

3. Proti napadenému rozhodnutí nyní žalobce podává žalobu dle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
4. Žalobce v žalobě předně rozporuje závěr správních orgánů obou stupňů o neakceptování jeho omluvy z ústního jednání konaného dne 12. 4. 2023. Považuje za mylný jejich závěr, že by svého zmocněnce J. K. nezmocnil k učinění omluvy. K takovému úkonu totiž není výslovně zapotřebí písemné plné moci, ani to nelze dovodit z žádného právního předpisu či judikatury. Důvod omluvy spočívající v účasti na vyšetření ve zdravotnickém zařízení byl přitom Městskému úřadu Říčany doložen řádně a včas před zahájením jednání. Je chybou Městského úřadu Říčany, že tuto omluvu nezaznamenal do spisu, toto naopak vypovídá o jeho nedostatečné a nekvalitní práci. Žalobce je přitom přesvědčen, že bez jeho osobní přítomnosti nesmělo být ústní jednání vůbec zahájeno, a jestliže tak bylo učiněno, došlo tím k porušení jeho základního práva na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny. K tomu rozsáhle cituje z judikatury NSS i Ústavního soudu.

5. Žalobce dále namítá porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Správní orgány obou stupňů mu nikdy neumožnily vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, čímž byl opět zkrácen v právu na spravedlivý proces a možnosti vyjádřit se ke všem prováděným důkazům. V této souvislosti důrazně popírá, že by se jakkoli vzdal práva být osobně přítomen na ústním jednání.
6. Žalobce rovněž nesouhlasí s důvody, pro které žalovaný nevyslechl zmocněnce J. K. jako svědka k tomu, zda při nahlížení do spisu učinil omluvu. V této souvislosti žalobce opět rozvíjí argumentaci, že zmocněnec byl oprávněn omluvu učinit, že ji doložil a že je pochybením správních orgánů, jestliže zmocněncem učiněnou omluvu neakceptovaly. Žalovaný rovněž dostatečně nezdůvodnil, proč neprovedl důkaz čestným prohlášením J. K. ze dne 17. 5. 2023. Podle § 50 odst. 3 správního řádu je přitom povinností správních orgánů, aby i bez návrhu zjišťovaly skutečnosti svědčící ve prospěch obviněného. Tím, že správní orgány neprovedly důkaz svědeckým výslechem zmocněnce J. K. a jeho čestným prohlášením ze dne 17. 5. 2023, upřely žalobci právo označit důkazy na podporu jeho tvrzení dle § 52 správního řádu a také právo vyjádřit se k prováděným důkazům. K tomu opět rozsáhle cituje z judikatury NSS i Ústavního soudu.
7. Žalobce konečně namítá rozsáhlá procesní pochybení, jako nedostatečné odůvodnění přijatých závěrů, překvapivost rozhodnutí a nevypořádání se s judikaturou NSS uváděnou v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.
8. Soud ve věci nařídil ústní jednání, při němž zástupce žalobce odkázal na obsah žaloby a setrval na jejích závěrech. Žalovaný při jednání předestřel své stanovisko k věci, kdy shrnul, že plná moc nezahrnovala oprávnění zmocněnce učinit omluvu a že o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí byl žalobce dostatečně poučen již v rámci předvolání k ústnímu jednání; žalobu považoval za nedůvodnou a navrhl její zamítnutí. Soud při jednání shrnul obsah správního spisu se zaměřením na plnou moc ze dne 5. 4. 2023 udělenou žalobcem J. K., dále zčásti doplnil dokazování potvrzeními ze zdravotnických zařízení a žalobce předloženým nedatovaným čestným prohlášením J. K. (ke skutkovým zjištěním z těchto podkladů viz dále).

II. Posouzení soudem

9. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného. Napadené rozhodnutí soud přezkoumává v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. vázán.
10. Žaloba je nedůvodná.
11. Soud předesílá, že i když je žaloba velmi obsáhlá, tak její argumentační kvalita není příliš valná. Žalobní argumentace i navzdory své rozsáhlosti takřka přehlíží nosný důvod spočívající v nedostatečném oprávnění zmocněnce učinit omluvu, k čemuž je v žalobě bez opory v právní úpravě jen paušálně tvrzeno, že k omluvě není třeba žádného zvláštního zmocnění. Odkazy a citace z judikatury uváděné na podporu tohoto tvrzení se přitom vztahují k odlišné problematice a s podstatou věci se zpravidla mýjí, případně s ní souvisejí jen nepřímě. V žalobě hojně užívané citace z judikatury jsou zpravidla založeny na nahodilém vybírání pasáží zmiňujících se o právu na spravedlivý proces či právu být

přítomen na jednání, opět však často zcela bez spojitosti s posuzovanou věcí. Kvantita žalobního textu výrazně převažuje nad kvalitou jeho věcného obsahu.

12. Uvedené má význam především pro vypořádání žalobních námitek týkajících se obecně vymezených procesních pochybení jako nedostatečné odůvodnění přijatých závěrů, překvapivost rozhodnutí či nevypořádání se s judikaturou NSS zmiňovanou v odvolání. Právě tyto námitky jsou často založeny na obecných až paušalizujících tvrzeních a nepřiléhavých citacích judikatury, a patrně vycházejí z představy, že každý ocitovaný judikатурní text musí být v odůvodnění správního rozhodnutí vysvětlen a zanalyzován. Tato představa je však mylná. Již Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, že „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná,“ na což navázala judikatura správních soudů, která již konstantně dovozuje, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, či ze dne 7. 5. 2019, č. j. 7 As 362/2018 - 23, odst. 10). Nebylo proto povinností žalovaného, aby v odůvodnění napadeného rozhodnutí explicitně reagoval na každý judikát odcitovaný v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, stejně tak nebylo jeho povinností reagoval jednotlivě na každé dílčí nesouhlasné tvrzení obsažené v odvolacích námitkách a podrobně jej vyvracet. Podstatné bylo, že se v napadeném rozhodnutí zaměřil na podstatu odvolacích důvodů, jež tkví v posouzení přípustnosti omluvy učiněné zmocněncem v souvislosti s nahlížením do spisu.
13. Ani soud nebude v daném případě reagovat jednotlivě na každou dílčí námitkou obsaženou v žalobním textu, ale zaměří se na hlavní obsah a smyslu žalobní argumentace (k přípustnosti tohoto postupu srov. rozsudky NSS rozsudky NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33, ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58, či ze dne 19. 2. 2014, č. j. 1 Afs 88/2013-66).
14. Podstatnou žalobní argumentace je otázka správnosti závěru žalovaného a Městského úřadu Říčany o tom, zda žalobce řádně a včas neomluvil svou neúčast na ústním jednání nařízeném na 12. 4. 2023.
15. Žalobce se zejména mylí, domnívá-li se, že jeho zmocněnec J. K. byl oprávněn jeho jménem učinit omluvu z jednání. Soud předně nemůže přisvědčit žalobcovu názoru, že k omluvě z ústního jednání není zapotřebí písemné plné moci. Učinění omluvy z ústního jednání i související žádost o odročení na jiný termín je procesní úkon jako kterýkoliv jiný, proto nečiní-li jej účastník osobně, ale pověřuje jeho učiněním odlišnou osobu, pak tato osoba musí disponovat příslušným titulem k zastoupení (§ 31 správního řádu), jež se v případě plné moci prokazuje předložením jejího písemného vyhotovení (ledaže by byla učiněna ústně do protokolu, jak připouští § 33 odst. 1 správního řádu). V opačném případě by mohl jménem účastníka činit omluvy (či jiné procesní úkony) naprosto kdokoli bez jeho vědomí, což by bylo absurdní.
16. V posuzované věci přitom není sporu, že na základě plné moci ze dne 5. 4. 2023 žalobce zmocnil J. K.. Významný je však rozsah tohoto zmocnění, jenž je vymezen skutečně velmi úzce. V plné moci ze dne 5. 4. 2023 totiž žalobce vymezil rozsah zmocnění uděleného J. K. takto: „*Tímto zmocňuji pana J. K. (...) aby jako můj zmocněnec ve shora uvedeném řízení nahlédl*

do spisu č. j. 241067/2022/Dpř.-Pr-1325, vedeného u Městského úřadu Říčany, Odboru správních agend a dopravy, oddělení přestupkové a činil z něj výpisy a žádal o pořízení kopií.“

17. Při posuzování rozsahu zmocnění je přitom nutno zkoumat, jakým úmyslem byli zmocnitel a zmocněnec vedeni při sepisování plné moci, přičemž jednou z hlavních okolností vypovídajících o úmyslu stran je text plné moci coby listiny osvědčující její uzavření (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 18. 12. 2008, č. j. [8 Azs 16/2007-158](#)). V případě shora citované plné moci ze dne 5. 4. 2023 je úmysl zmocnitele a zmocněnce zcela zřejmý, neboť žalobce jakožto zmocnitel pověřuje J. K. „*aby jako můj zmocněnec ve shora uvedeném řízení nahlédl do spisu*“ a „*činil z něj výpisy a žádal o pořízení kopií*“, tedy explicitně vyjmenovává dílčí procesní úkony, kterých se má zmocnění týkat. Z uvedeného je dle soudu zcela zřejmé, že se jedná o zmocnění k určitému úkonu, skupině úkonů nebo pro určitou část řízení ve smyslu § 33 odst. 2 písm. a) správního řádu, konkrétně v tomto případě ke skupině úkonů souvisejících s nahlížením do spisu – tj. vlastní nahlížení včetně pořizování kopií a výpisů. Z formulace užití v plné moci ze dne 5. 4. 2023 je rovněž zřejmé, že se nejedná o tzv. negativní výčet, na základě něhož by bylo možno dovozovat všeobecné zastoupení s výslovně vymezenými úkony, na něž se zastoupení nevztahuje (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2015, č. j. 8 As 180/2014 - 45, odst. 13). Formulace užitá v předmětné plné moci naopak představuje zcela jednoznačný pozitivní výčet, tj. výslovné vymezení konkrétních úkonů, na které se zmocnění vztahuje. Jde tedy o zcela konkrétně ohraničený rozsah zastoupení, který jiné úkony než nahlížení do spisu nezahrnoval.
18. S ohledem na uvedené soud zcela souhlasí se závěrem správních orgánů obou stupňů, že plná moc předložená v průběhu řízení na prvním stupni neopravňovala zmocněnce J. K. k žádným jiným procesním úkonům než k nahlížení do spisu a pořizování kopií a výpisů z něj. Zmocněnec J. K. proto nebyl oprávněn jménem žalobce učinit omluvu z nařízeného ústního jednání a ani žádat o jeho odročení na jiný termín, neboť k takovému úkonu jej žalobcem udělaná plná moc ze dne 5. 4. 2023 neopravňuje. Již jen z tohoto důvodu nemůže klíčový žalobní bod obstát.
19. Vzhledem k nedostatečnému oprávnění zmocněnce J. K. učinit omluvu je již lhotečné, zda ji skutečně učinil. Z tohoto důvodu je nadbytečné zkoumat, zda J. K. v průběhu nahlížení do spisu skutečně ústně omlouval žalobce z účasti na jednání či co přesně řekl či neřekl úřední osobě přítomné u nahlížení. Žalovaný proto správně vyhodnotil svědecký výslech J. K. jako nadbytečný, neboť i kdyby zmiňovaný zmocněnec ve své svědecké výpovědi potvrdil, že o omluvu skutečně požádal, tak by to nemohlo zhojit nedostatečnost oprávnění k učinění omluvy.
20. Totéž platí i ve vztahu k čestnému prohlášení J. K. ze dne 17. 5. 2023, jehož obsah rovněž nemůže zhojit nedostatek zmocnění k učinění omluvy. Soud připouští, že k tomuto důkaznímu návrhu se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí explicitně nevyjádřil, nicméně tento nedostatek soud neshledává za důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Odpověď na neprovedení daného důkazu je totiž implicitně vyjádřena v části odmítající důkaz svědeckou výpovědí zmiňovaného zmocněnce, jejíž neprovedení je založeno právě na tom, že sdělení zmocněnce o průběhu nahlížení do spisu nemůže změnit nic na tom, že jemu udělená plná moc jej k učinění omluvy neopravňovala. Pro úplnost lze dodat, že při jednání před soudem byl doplněn důkaz nedatovaným čestným prohlášením J. K., jehož obsah je shodný s čestným prohlášením jmenovaného ze dne 17. 5. 2023 připojeným k odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, přičemž ani toto dodatečné doplnění důkazu nikterak nevyvrací nosný důvod o nezhojitelnosti nedostatečného zmocnění k učinění omluvy.

21. Soudu přitom není zřejmé, jak by v daném případě měl být žalobce krácen na svém právu označovat důkazy na podporu tvrzení dle § 52 správního řádu, jehož porušení v žalobě namítá. Návrh na důkaz svědeckou výpovědí zmocněnce J. K. i jeho čestným prohlášením ze dne 17. 5. 2023 přeci učinil a navrhl. To, že těmto důkazním návrhům nebylo vyhověno, mu přeci neupřelo možnost jejich uplatnit. Žalobce se rovněž mylí, domnívá-li se, že žalovaný nebyl oprávněn navržený důkazní návrh odmítnout. Důvody, pro které lze neakceptovat účastníkův důkazní návrh, byly podrobně vyloženy v nálezu Ústavního soudu ze dne 8. 12. 2009, sp. zn. I. ÚS 118/09: *„Neakceptování důkazního návrhu účastníka řízení lze založit pouze třemi důvody. Prvním je argument, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dalším je argument, podle kterého důkaz není s to ani ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potenci. Konečně třetím je pak nadbytečnost důkazu, tj. argument, podle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno.“* Byť se tento nálezh vztahoval na řízení před soudem, jsou jeho závěry zcela aplikovatelné i na rozhodování správních orgánů (srov. např. rozsudky NSS ze dne 18. 8. 2017, č. j. 5 Afs 184/2016 - 20, odst. 26, nebo ze dne 30. 4. 2014, č. j. 7 Afs 64/2013 - 22, či ze dne 28. 8. 2008, č. j. 8 Afs 81/2007- 42). V nyní posuzované věci byl zcela zjevně dán první argument pro neakceptování důkazního návrhu ve smyslu citovaného nálezu, neboť skutečnost, k jejímuž ověření byla navrhována důkazy svědeckou výpovědí zmocněnce J. K. a jeho čestným prohlášením ze dne 17. 5. 2023 – tj. údajné učinění ústní omluvy v rámci nahlížení do spisu – nemá pro danou věc relevanci, neboť jak již bylo uvedeno výše, i kdyby zmocněnec takovou omluvu skutečně učinil, tak to nic nemění na tom, že rozsah udělené plné moci ho k takovému úkonu neopravňoval. Uvedený důvod nevyhovění je tedy zcela v mantinelech vymezených Ústavním soudem.
22. Pokud jde o namítané porušení § 50 odst. 3 správního řádu, pak zde vyjádřenou povinnost zjišťovat z úřední povinnosti rozhodné skutečnosti nelze v žádném případě interpretovat jako povinnost vyhovět každému důkaznímu návrhu. I zde se zcela uplatní shora popsání důvody pro neakceptování důkazních návrhů vymezených shora citovanou judikaturou Ústavního soudu.
23. Pro úplnost považuje soud za vhodné vyložit, že i kdyby zmocněnec J. K. byl (hypoteticky) oprávněn omluvu učinit (např. by měl všeobecnou plnou moc neomezenou toliko na jednotlivé úkony spojené s nahlížením do spisu), tak i v takovém případě by obstálo neakceptování jeho omluvy. Žalobce totiž vychází z mylné představy, že omluva účastníka z nařízeného ústního jednání brání správnímu orgánu toto ústní jednání provést. Tak tomu ovšem není. Podle § 80 odst. 4 věty druhé přestupkového zákona *„[ú]stní jednání lze konat bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu“* (zdůraznění doplněno soudem), z čehož jednoznačně plyne požadavek na obsah omluvy, tedy že ji nestačí pouze učinit, ale že se také musí jednat o omluvu náležitou a důvodnou. Požadavkům na omluvu z ústního jednání přehledně shrnul NSS v rozsudku ze dne ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013 - 23, následovně: *„Aby mohla být omluva obviněného z přestupku z nařízeného ústního jednání považována za náležitou, musí být splněny tři podmínky: 1) Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve. 2) V omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje. Tomuto požadavku nevyhoví*

např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí. 3) Důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat.“ Přestože se citovaný rozsudek vztahoval k předchozí právní úpravě § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, účinného do 30. 6. 2017, tak s ohledem na totožnou konstrukci možnosti konání ústního jednání v nepřítomnosti obviněného z něj lze vycházet i v přestupkovém řízení podle současné právní úpravy (srov. rozsudky NSS ze dne 9. 12. 2019, č. j. 1 As 407/2018 - 56, odst. 16, ze dne 25. 5. 2023, č. j. 5 As 398/2021 - 25, odst. 19, či ze dne 26. 7. 2023, č. j. 6 As 137/2022 - 47, odst. 20). Proto i kdyby soud (hypoteticky) vycházel z toho, že zmocněnec J. K. byl oprávněn jménem žalobce učinit omluvu a že ji také skutečně učinil dne 12. 4. 2023 při nahlížení do spisu, tak ani v takovém případě by se nejednalo o náležitou omluvu, neboť by zjevně nebyla splněna již první podmínka ve smyslu shora citovaného rozsudku. Nahlížení do spisu totiž proběhlo ve stejný den, na který připadal termín nařízeného ústní jednání, tj. středa 12. 4. 2023. Jednalo by se tedy o omluvu učiněnou až těsně před jednáním, o jehož termínu žalobce věděl nejpozději ode dne 29. 3. 2023, kdy mu dle doručky žurnalizované ve správním spisu bylo doručeno předvolání k ústnímu jednání. Jednalo by se tedy o omluvu učiněnou doslova „na poslední chvíli“. Soud přitom neshledává žádnou skutečnost, která by žalobci bránila oznámit důvody nepřítomnosti již dříve. Ba právě naopak. Z výpisu z SMS zpráv, které žalobce posléze překládal k odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a jimiž snažil doložit kolizi s termínem vyšetření na CPM, vyplývá, že již v pondělí dne 10. 4. 2023 – tedy dva dny před jednáním – byla žalobci doručena SMS s připomínkou návštěvy v CPM. Z textu předmětné SMS ze dne 10. 4. 2023 je přitom patrné, že se jednalo skutečně o *připomínku* již domluveného termínu, o němž žalobce logicky musel vědět již dříve. Proto si již dříve musel být vědom časové kolize termínu lékařské návštěvy s termínem úředního jednání. Tím spíš nelze akceptovat, že omluvu učinil až bezprostředně v den konání ústního jednání.

24. Soud zdůrazňuje, že nezpochybňuje pravdivost tvrzení žalobce o tom, že v den konání ústního jednání byl skutečně na vyšetření CPM. Tuto skutečnost ostatně nezpochybňovaly ani správní orgány. Doplnění důkazu zprávami příslušných zdravotnických zařízení během jednání u soudu přitom potvrdilo, že žalobce ve dnech označovaných v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí skutečně lékařská vyšetření či terapeutické zákroky absolvoval (nelze tedy uvažovat *a priori* o zneužití práva). Soud rovněž připouští, že absolvování uvedených vyšetření či zdravotních terapií by obecně mohlo představovat akceptovatelný důvod pro omluvu z účasti na ústním jednání a o jeho odročení. Uvedené však nic nemění tom, že tyto obecně akceptovatelné důvody žalobce nesdělil Městskému úřadu Říčany takovým způsobem, který by bylo možno považovat za řádnou a včasnou omluvu, a navíc ani nevybavil svého zmocněnce náležitou plnou mocí opravňující k provedení takového úkonu. V kontextu takto nezodpovědného přístupu k vlastní věci je zcela nepřipadné, aby žalobce vyčítal pracovníkovi Městského úřadu Říčany údajné opomenutí mající spočívat v tom, že do spisu údajně nezaznamenal údajný doklad o omluvě.
25. Konečně nelze přisvědčit ani namítanému porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Soud zcela přisvědčuje argumentaci žalovaného, že výzva s možností vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí byla skutečně obsažena již v přípisu ze dne 15. 3. 2023, v němž bylo obsaženo především předvolání k ústnímu jednání nařízenému na 12. 4. 2023 a dále též penzum procesních poučení, mj. i o právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí s tím, že budou-li závěru jednání shromážděny podklady pro vydání rozhodnutí, může být věcně rozhodnuto i bez dalších výzev. Z protokolu o ústním jednání o přestupku ze dne 12. 4. 2023 přitom nevyplývá, že by Městský úřad Nymburk prováděl dokazování nad rámec

podkladů, které byly obsahem správního spisu již v době, kdy bylo žalobci zasíláno předvolání k jednání. Při ústním jednání konaném v žalobcově nepřítomnosti se tedy zjevně neobjevil žádný nový podklad, ke kterému by se žalobce nemohl vyjádřit již dříve. O nemožnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí zde proto nemůže být řeči.

III. Závěr a náklady řízení

26. S ohledem na výše uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl procesně úspěšný. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. ledna 2024

Mgr. Josef Straka, v. r.
samosoudce